

učitel mimo činnost vyučovací v užším smyslu má na starosti ještě činnosti jiné; naproti tomu pak nelze ani tvrditi, že by neplnil povinnosti svého úřadu, kdyby na př. z důvodu, že na škole neb třídě pro infekční nemoci zastaveno jest vyučování, dočasně nevyučoval; o hlavních i všech menších prázdninách školních pak tomu není jinak, neboť učitel rovněž nevyučuje jen z toho důvodu, že v té době nekoná se vyučování. Dala-li školská správa učiteli příkaz substituovati jiného učitele a tento příkaz ponechala v platnosti i na dobu, po kterou se právě nevyučuje, jak se stalo v daném případě ve příčině stěžujícího si substituta, jest zřejmo, že musí i v této době býti považován za osobu, která substituovaného učitele v jeho úřední působnosti reprezentuje, t. j. »zastupuje«, jak požaduje text článku X., třebas nebylo jí poskytnuto možnosti tuto substituující úřední činnost manifestovati poskytnutím vyučování školnímu žactvu. Bylo tu zcela v rukou úřadu, odvolati substituční příkaz na prázdniny, a pak by za dobu prázdnin bylo přípustno bývalo odepříti substitutu substituční přídavek, resp. příslušné jeho měsíční částky.

Avšak úřad v daném případě poměr substituce pokládal za zrušený již prostě tím, že o hlavních prázdninách 1923 neudílel st-l vyučování, třebas substituční příkaz nebyl odvolán, ba po uplynutí prázdnin v jeho důsledku st-l znovu zahájil činnost vyučovací v technickém smyslu. Tím dostal se úřad do rozporu se zákonem i slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 5820.

Zdravotnictví. — Administrativní řízení (Slovensko): Rozhodovati o náhradě cestovních výloh okružního lékaře z důvodu tlumení nakažlivých nemocí a to i po té stránce, zda nárok na náhradu je formálně prokázán, přísluší ministerstvu vnitra, nikoliv župnímu úřadu.

(Nález ze dne 23. června 1926 č. 11.175.)

Věc: Dr. Eugen K., býv. obvodní lékař v K. proti župnímu úřadu v Turčanském Sv. Martině o náhradu cestovních výloh.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem župního úřadu v Turč. Sv. Martině ze 4. srpna 1924 bylo v záležitosti cestovních výloh st-le jako býv. okružního lékaře, vzniklých cestami u příležitosti tlumení nakažlivých nemocí v některých obcích jeho zdrav. obvodu, vysloveno, že jen takový cestovní účet bude honorován, který bude předložen za vykonanou cestu, jež nespadá do předepsaných obvyklých obligátních cest, a který bude ve smyslu § 21. odst. 6, zák. čl. XXXVIII : 1908 vystaven a řádným »účinným denníkem« doložen. Výměrem okr. úřadu v Turč. Sv. Martině z 26. září 1924 bylo st-li sděleno, že nepředložil cestovní denníky ve smyslu § 21, odst. 6, zák. čl. XXXVIII : 1908, následkem čehož považuje okr. úřad celou věc za vyřízenou. Nař. rozhodnutím župního úřadu

v Turč. Sv. Martině byl výrok tento na základě důvodů v něm uvedených potvrzen.

O stížnosti uvažoval nss následovně:

Podle § 21 zák. čl. XXXVIII : 1908 nese výlohy za povozy okružního lékaře v tom případě, když nařízena byla častější návštěva obcí, aby zabráněno bylo šíření akutních nakažlivých nemocí a aby vykonáván byl dozor na zachování ochranných opatření, — nemají-li obce potřebných povozů — pokladna min. vnitra. Musí však býti podán cest. účet okr. lékařem a hlavním služným, nyní okr. náčelníkem potvrzený a denníkem činnosti doložený. Stejně stanoví § 22, odst. 4, zák. čl., že cestovní účet vzdálenostní náhrady o k r e s n í m lékařem a okr. náčelníkem protiznačený a denníkem účinkování doložený v těch případech, když úřad nařídil častější návštěvy obcí za účelem tlumení nakažlivých nemocí, nese pokladna min. vnitra. V souhlase s tím stanoví pak § 21 nař. č. 132100/1908 v posl. odstavci, že cest. účty o cestovním, jež tíží pokladnu min. vnitra a jež jsou vystaveny a upraveny způsobem v zákoně stanoveným, od případu k případu předkládá podžupan min-u vnitra.

Rozhodování o těchto náhradách přísluší tedy podle cit. zák. článku min. vnitra, nyní pak vzhledem k zák. z 2. listopadu 1918 č. 2 Sb. min. zdrav. Na kompetenci této nebylo ničeho změněno ani novějšími předpisy o přejímání výkonů zdravotněpolicejních státem, t. j. ani zákonem č. 332/20, 236/22, ani zákonem 405/22, ježto zákony těmito zrušeny byly dřívější předpisy jen potud, pokud předpisům těchto novějších zákonů odporují (arg. § 15 zák. 332/20, § 28 zák. 236/22) a tyto novější zákony pak žádných ustanovení o náhradě cest. výloh obv. lékařů z důvodu nakažlivých nemocí nemají, kdežto předpisy § 39 a násl. vl. nař. z 11. ledna 1923 č. 24 Sb. se týkají toliko poušálních úhrnných náhrad, vypočtených dle průměrného počtu služ. cest, tedy upravují onu záležitost, která byla upravena v § 21, odst. 4, zák. čl. XXXVIII : 1908, nikoli pak ony záležitosti, které se týkají náhrady cest. výloh z důvodů mimořádných častějších návštěv za účelem tlumení nakažlivých nemocí dle § 21, odst. 6 a § 22, odst. 4, zák. čl. XXXVIII : 1908.

Za tohoto právního stavu nemohl žal. úřad rozhodovati o náhradě cest. výloh okružního lékaře dle § 21, odst. 6, cit. zák. čl. z r. 1908 a sice po té stránce, zda nárok na náhradu cest. výloh jest formálně prokázán; rozhodl-li přece, porušil zákon.

Č. 5821.

Š k o l s t v í: Podle § 205 řádu školního z roku 1905 může úřad — jakmile mu vzejdou subjektivní pochybnosti — dáti dítě soukromě vyučované přezkoušení na škole veřejné, aniž musí se dříve jiným způsobem přesvědčiti o jeho vědomostech.

(Nález ze dne 23. června 1926 č. 12.799.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 5044, 5162 adm. a j.

V ě c: Josef B. v R. a spol. proti ministerstvu školství a národní osvěty stran přezkoušení dětí soukromě vyučovaných.